

Sygn. akt III Ca 1243/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Danuta Pacześniowska

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SR (del.) Roman Troll

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa E. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt I C 873/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Roman Troll SSO Danuta Pacześniowska SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powódka E. C. domagała się zasądzenia od (...) S.A. w S. kwoty 18.050,86 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, uzasadniając, iż dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztami naprawy samochodu, a wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu podał m.in., że w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powódce kwotę wskazaną w pozwie tj. 12.666,05 zł tytułem odszkodowania, co w ocenie pozwanego w całości wyczerpuje roszczenie powódki.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014r. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki E. C. kwotę 16.965,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Nadto zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powódki E. C. kwotę 3.820zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że w dniu 21 marca 2012 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ, stanowiący własność E. C., samochód marki S. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia w dniu wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Poszkodowana zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego poszkodowanej zostało wypłacone odszkodowanie w wysokości 12.666,05 zł za uszkodzenie pojazdu.

Samochód powódki był samochodem zupełnie nowym; jego pierwsza rejestracja miała miejsce w dniu 13 marca 2012 r. W chwili zdarzenia samochód miał przebieg 52 km.

Szkoda została zgłoszona zakładowi ubezpieczeń przed dniem 24 marca 2012 r.

Koszt naprawy samochodu poszkodowanej wynosi kwotę brutto 22.285,05 zł – przy zastosowaniu nowych części zamiennych i średnich stawek za roboczogodzinę w miesiącu marcu 2012 r.

Koszt naprawy samochodu poszkodowanej wynosi kwotę brutto 29.631,14 zł – przy zastosowaniu nowych części zamiennych i stawek za roboczogodzinę stosowanych przez autoryzowany zakład naprawczy w miesiącu marcu 2012 r.

Stopień uszkodzenia ściany tylnej pojazdu kwalifikował ten element do naprawy, a nie wymiany.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy wskazał, jako podstawę odpowiedzialności pozwanej, art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) stanowiący, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Sąd wskazał, że z art. 822 § 1 k.c. jednoznacznie wynika, iż zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody. Wskazując przy tym na zakres odpowiedzialności z art. 361 § 1 k.c. i art. 361 § 2 k.c., Sąd na podstawie opinii biegłego, uznał, że wystarczająca jest naprawa tylnej ściany pojazdu, a odszkodowanie należne powódce, uwzględniające nowe części zamienne i stawki za roboczogodzinę stosowane przez autoryzowany zakład naprawczy, wynosi brutto 29.631,14 zł. Sąd uznał, że pewność zastosowania odpowiedniej technologii daje jedynie naprawa w autoryzowanym serwisie naprawczym, co uzasadniał również wiekiem pojazdu (kilka dni) i niewielkim przebiegiem (52 km), co w ocenie Sądu, daje podstawy do przyjęcia, że uszkodzony pojazd był samochodem nowym.

Uwzględniając przy tym, że w toku postępowania likwidacyjnego została wypłacona poszkodowanej kwota 12.666,05 zł, to pozwana winien był wypłacić pozostałą część odszkodowania w wysokości 16.965,09 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152).

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła pozwana zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść, a mianowicie pominięcie, iż naprawa samochodu w warsztatach niezależnych przywróci samochód do stanu sprzed szkody.

Zarzucała także naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozpoznania materiału dowodowego, sprzeczność wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz zasadami logicznego rozumowania, w szczególności pominięcie tej części ustaleń biegłego z której jasno wynika, że naprawa samochodu w warsztacie niezależnym przywróci pojazd w pełni do stanu sprzed szkody

Nadto zarzuciła również naruszenie art. 361 § 1 k.c. w związku z art. 363 k.c. poprzez uznanie, że szkoda powoda jest równa kwocie wskazanej w kalkulacji naprawy sporządzonej przez biegłego uwzględniającej jedynie stawki stosowane przez autoryzowane serwisy, podczas gdy do przywrócenia samochodu wystarczająca jest naprawa w warsztacie niezależnym, nadto poprzez brak zastosowania minimalizacji szkody przy ustalaniu wysokości odszkodowania, a który to obowiązek wynikał z ww. norm co do prowadziło do ustalenia kwoty odszkodowania wykraczającej poza szkodę powoda oraz art. 6 k.c. poprzez brak wyciągnięcia wniosków z braku przedłożenia przez powódkę dowodu naprawy samochodu w autoryzowanym serwisie

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 9.619 zł oraz zmianę orzeczenia o kosztach postępowania stosownie do wyniku sprawy oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materialne dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne.

Przepis art. 233 k.p.c. którego naruszenie przez Sąd Rejonowy, zarzuca pozwana odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są przez trzy czynniki: logiczny, ustawowy, ideologiczny. Czynniki logiczny związany jest z obowiązkiem sądu wyprowadzenia z zebranego materiału procesowego wniosków zgodnych z regułami logiki. Ten wymóg dotyczy wyprowadzenia wniosków po ocenie każdego dowodu z osobna, a także powiązania wszystkich wniosków w jedną logiczną całość. Czynniki ustawowy wyraża przepis art. 233 k.p.c., który stanowi, że ocena sądu ma być oparta na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Ocena ta obejmuje kolejno jego uporządkowanie, odniesienie się do wszystkich przeprowadzonych dowodów i każdego z osobna i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały, bądź nie zaistniały. Istotą oceny dowodów jest wybranie tych, które weszły w skład podstawy rozstrzygnięcia i odrzucenie tych, którym sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Czynniki ideologiczny (psychologiczny, intelektualny) związany jest ze świadomością prawną sądu, a więc osobowością sędziego, co z kolei związane jest tym, że przekonanie sędziego w kwestii wartości poszczególnych dowodów determinowane jest jego indywidualną wiedzą (świadomością) społeczną i prawną (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 lipca 2013r., I ACa 90/13).

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II KKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż

ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakresłe w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Wskazany powyżej kryteriom podlega również opinia biegłego. Ocena tego dowodu winna uwzględniać następujące kryteria: zgodności treści opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Sąd może więc oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności, czy też zgodności z zasadami logiki. Nie jest natomiast uprawniony do kwestionowania merytorycznych poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własne stwierdzeń. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 3 sierpnia 2012r., I ACa 217/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 sierpnia 2012r., I ACa 40/11).

Mając na względzie powyższe, apelująca, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązana wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Pozwana tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z opinii biegłego, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając jedynie na kwestionowaniu niekorzystnego wysokości szkody.

Również za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Z ujęcia redakcyjnego art. 328 § 2 k.p.c. wynika, że punktem wyjścia dla przedstawienia w motywach pisemnych uzasadnienia wyroku koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy powinny być poczynione ustalenia faktyczne. Sąd pierwszej instancji zobowiązany jest do wyjaśnienia motywów rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007r., V CSK 115/07). Uchybienie Sądu w tym zakresie, następuje jedynie w sytuacji, gdy uzasadnienie wyroku zawiera jedynie opis poszczególnych elementów stanu faktycznego, bez wniosków z nich wynikających i bez dokonania ustalenia stanu faktycznego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1999r., II UKN 437/98; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1951r., C 154/51).

W ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zostało sporządzone w sposób uchybiający wskazanym powyżej wymaganiom, gdyż umożliwiało zapoznanie się z motywami udzielenia powódce, w sposób wskazany w sentencji tego wyroku, ochrony prawnej, a tym samym zasądzenia odszkodowania z uwzględnieniem kosztów naprawy autoryzowanym serwisie.

Zwrócić należy uwagę, że głównym celem odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego będącego następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę. Poszkodowanej należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01). Poprawna realizacja tego roszczenia występuje jedynie wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż samochodu sprzed wypadku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1971r., III CRN 450/70).

Nie można również pominąć, że przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest sam stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, a nie fakt uprzedniego jej naprawienia przez ubezpieczającego (ubezpieczonego). Roszczenie jest wymagalne niezależnie od wykonania naprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004r., V CK 187/03).

Sąd Okręgowy podziela rozważenia Sądu I instancji, że zastosowanie technologii producenta w autoryzowanym serwisie producenta umożliwia poprawną realizację zgłoszonego przez powódkę roszczenia, co jest szczególnie uzasadnione wiekiem i przebiegiem pojazdu. Z tych też względów, wnioski wyciągnięte przez Sąd Rejonowy na podstawie sporządzonej dla celów tego postępowania opinii biegłego, były prawidłowe i właściwe dla ustalonego stanu faktycznego.

Wskazane powyżej okoliczności stanowiły podstawę do oddalenia apelacji w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego, wobec zakwalifikowania pozwanej jako strony przegrywającej w całości i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. przy uwzględnieniu 2 ust. 1 w związku z § 6 pkt 4 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 490).

SSR(del.) Roman Troll SSO Danuta Pacześniowska SSO Andrzej Dyrda